וירא | 545
הדלקת נרות: 16:15
צאת שבת: 17:25
מוצ"ש לר"ת: 18:03
שבת שלום!

בית נו הדש

ארגון לשלום בית וחנוך ילדים, בראשות הרה"ג אבנר קוואס שליט"א

פרשת השבוע

תורת חסד

וַיֵּרָא אֵלָיו ה' בְּאֵלֹנֵי מַמְרֵא וְהוּא יֹשֵׁב פֶּתַח־הָאֹהֶל כְּחֹם הַיּוֹם". אברהם אבינו הוא עמוד החסד. לאורך כל הפרשות בספר בראשית מתגלות עבודת החסד של אברהם אבינו. נתבונן במצבו הנוכחי.

אברהם בן 99 שנים, זקן, עשה ברית מילה והוא כעת ביום השלישי למילתו, חבוש וכואב, יום חם מאד ואין עוברים ושבים. ואברהם, מחכה לאורחים! יש לו את כל הסיבות הכי טובות לומר – אני פטור ממצווה זו. ובכל זאת הוא יושב ומצטער מדוע הוא לא יכול להכניס אורחים ולקרבם תחת כנפי השכינה. הסביר רש"י למה אברהם חיכה – "לראות אם יש עובר ושב ויכניסם בביתו".

הסבירו המפרשים שהכוונה עובר ושב זה לא רק עוברי דרכים, אלא הכוונה- לראות אם יש מישהו שעשה עבירה ורוצה לשוב בתשובה! ולהכניסו לביתו – הכוונה תחת כנפי השכינה. כיוון שראה הקב"ה שאברהם מצטער שלח לו שלושה מלאכים בדמות בני אדם כדי שיוכל להכניסם גם בתפילתו עבור אנשי סדום הרשעים הוא מסר נפשו וביקש שהקב"ה לא יחריב את סדום ועמורה, ומכח חסדים אלו בחר בו הקב"ה להיות האבא של עם ישראל וגם של כל העולם, כמו שאומר הפסוק: "אַב־הֲמוֹן גּוֹיִם נְתַתִּיךָ".

אברהם ממשיך ומקדם את מידת החסד שבשבילה הקב"ה ברא את העולם. אמר הכתוב: "אני אמרתי עולם חסד יבנה". כלומר העולם נברא מכח מידת החסד. ובאמת כתב שלמה המלך בספר משלי על התורה "פִּיהָ פָּתְחָה בְחָכְמָה וְתוֹרַת־חֶסֶד עַל־לְשׁוֹנָהּ". תורתנו היא תורת חסד. וכן אמרו חז"ל – תחילתה גמילות חסדים וסופה גמילות חסדים. תחילתה גמילות חסדים- ככתוב על אדם ואשתו "ויעש להם כתנות עור וילבישם" – הקב"ה מלביש ערומים.

בסוף התורה בפרשת 'וזאת הברכה', כתוב בפטירת משה רבינו – "ויקברו אותו בגיא..." הקב"ה קבר את משה רבנו בכבודו ובעצמו, זוהי גמילות חסדים גדולה. הקב"ה קובר מתים. וגם בפרשה שלנו – "וַיֵּרָא אֵלָיו ה' בְּאֵלֹנֵי מַמְרֵא..." פירש רש"י – לבקר את החולה. בא הקב"ה בכבודו ובעצמו לבקר את אברהם שהיה חולה ביום השלישי למילתו. הקב"ה מבקר חולים. הוי אומר "ותורת חסד על לשונה".

ובאמת בני בניו של אברהם עם ישראל – "ביישנים רחמנים וגומלי חסדים". המידה הזאת של חסד והכנסת אורחים נטבעה בעם ישראל לדורות.

עד עצם היום הזה אנו רואים זאת, אם יש רעידת אדמה באיזה מקום בעולם, או אסון טבע וכד' מיד עם ישראל שולח רופאים, תרופות, יועצים, מומחים כדי לעזור ולסייע לאותה אומה.

גם בתוך הבית שלנו אנו צריכים לממש את אותה מידה, מידת החסד. הבית הוא בית ספר לחסד, מרגע שאנו מתחתנים אנו מיד נכנסים למצב של נתינה –

קניות לש אוכל, בגדים, משלמים משכנתא, שכירות, ואח"כ כשנולדים הילדים צריכים להאכיל אותם, לטפל בהם, לרוץ איתם לקופ"ח, לטיפת חלב, להלביש אותם, לשלוח אותם לבית הספר, לקבל ואתם בחזרה, כל בכי שלהם אנו רצים לראות מה קורה, ועוד ועוד...

עד שאנחנו הופכים לבעלי חסד אמיתיים ומתנהגים כמו שלימד אותנו אברהם אבינו.

שבת שלום – אבנר קוואס

ביחד

דיבור מזלזל

דיבור שנאמר בנימה מזלזלת מעורר אצל בן הזוג דחיה, גורם לחוסר רצון להקשיב, ויכול להוביל גם לשנאה.

אשה שאומרת לבעלה: שמעון, בוא, בוא, בוא... ומביטה בו במבט מזלזל, הוא לא יבוא. ואם הוא יבוא, אזניו יהיו חסומות ואטומות.

בעל שאומר לאשתו: ויקי, בואי לפה מָיָד! יש לי הרבה מה לומר לך... ואומר זאת בזלזול, אולי היא תגיע אליו אבל עם מערוך...

אף אחד לא אוהב שמזלזלים בו ומשפילים אותו. להיפך, הוא מוכן לשמוע ביקורת כשהיא נאמרת בכבוד ובטון שקט, מתוך הערכה וְיָשְׁרוּת.

אמר החכם מכל אדם - "... וְלָשׁוֹן רַכָּה תְּשַׁבֶּר גָּרֶם".

כלומר, על ידי לשון רכה אפשר לשבור עצם. מי שרוצה באמת 'לשבור את העצמות' של השני, צריך לדבר אליו בפרחים.

כשהאדם מרגיש מותקף, הוא מתכסה בשריון ויוצא למערכה. אבל אדם שמרגיש אהוב, נפתח לשני ושותה את דבריו בצמא.

כשאדם מרים את קולו ומדבר בצעקות, כולם מחכים שיסיים את דבריו וילך. אבל כשהוא מדבר בנחת, כולם מגיעים להאזין לדבריו, וכשהוא מחייך כולם מתאהבים בו.

זאת ועוד, ביקורת שנאמרת מתוך כעס על השני, לעולם לא תתקבל! בדרך כלל כשאדם כועס הוא מתקשה להסתיר זאת. נימת דבריו תוקפנית, והוא משדר קצת שנאה. הצד השני נאטם והמוכיח ממשיך לדבר לעצמו.

לכן, עלינו להקפיד להיות רגועים בשעת התוכחה כדי שנוכל לומר את הביקורת באופן מכבד, ואז גם עוצמת הביקורת תהיה יותר נמוכה והדברים יתקבלו.

כדאי לשבת ביחד עם כוס קפה ועוגה, לנתק את כל המכשירים המפריעים, כולל הטלפון הסלולרי, להישיר מבט ולפרוס את כל מה שמציק בצורה מכובדת ומכבדת.

חז"ל אמרו שכשאדם רוצה לתת לבני ביתו הוראות, ואפילו ביום שישי הלחוץ, צריך לאומרם בנחת כדי שיקבלו ממנו.

בפרק 'חלוקת תפקידים', כבר הדגשנו את דברי הרמב"ם שכתב: 'ויהיה דבורו עמה בנחת'.

לא רק טון דיבור 'לא מכבד' גורם לדחייה, אלא גם שפת הגוף 'לא ראויה' כגון הבעות פנים ותנועות מזלזלות, הם דבר מפריע.

תנועות של ביטול, פרצוף כעוס, מבט מתנשא וכד' גורמים לשני להיפגע ולהיעלב.

הם עלולים אף להביא אותו לידי שנאה, והדברים שנאמרים כלפיו לא יתקבלו על לבו לעולם.

שונ"ת

מה היתרון בלהיות זקן סנילי?
שכל יום פוגשים בחברים חדשים...

***

רופא השיניים שואל קשיש: "השיניים שלך כואבות גם בזמן השינה?" הקשיש: "אני לא יודע, אנחנו לא ישנים ביחד..."

פתגם השבוע

"ע"י קיום תורה ומצוות בעולם הזה - מכינים אנו את חלקנו לעולם הבא"
(רבי נחמן מברסלב)

לקבלת העלון במייל יש לשלוח בקשה למייל: betenuh@gmail.com

חינוך ילדים

תקופת ההריון

כשהעובר נמצא במעי אמו הוא קולט רשמים הרגשות ומחשבות של האם וסביבתה. גם בתקופה זו צריך לחנך את הילד ולהכינו לחיים איכותיים יותר.

כתוב בפרקי אבות על ר' יהושע בן חנניה 'אשרי יולדתו'. מפני מה לא אמרו אשרי יולדו? מדוע הדגש הוא על האמא דוקא? גילו לנו חז"ל שבשעה שאמו היתה בהריון היתה הולכת לבתי המדרש כדי שהעובר יספוג את אווירת הלימוד והקדושה שישנה שם.

וגם אחרי הלידה הניחה אותו בעגלה ושוב באה לבית המדרש כדי שישמע את קול התורה שנמצא שם. משגדל הוא הפך להיות רבי יהושע בן חנניה שהיה יכול להחיות מתים בקדושתו.

דוגמא נוספת לרשמים הם כתמי הלידה הנוצרים בתינוק. כיצד זה נוצר? לפעמים קורה שאמא שהיתה בהריון, התאוותה לאכול דבר מה, ובאותו רגע היא נגעה בגופה. ובאותו מקום, יִמָּצֵא בגוף הילד כתם וסימן.

אמרה לי אמא אחרת, שבהריון של התינוק שלה היא רצתה מאד פלאפל, ועד שהביאו לה היא נגעה בשוק של הרגל. היא הראתה לי שבשוק של התינוק ישנו סימן של כדור פלאפל אחד על אחד. ישנם עוד מקרים רבים ודומים.

מכאן נלמד קל וחומר, ומה אם הרגשותיה של האם מתבטאים ונראים בגוף התינוק, כל שכן שהרגשות תחושות ומחשבות משפיעים על נשמתו.

כתוב בספרים שאשה בהריון לא תביט בחיות טורפות ואכזריות מכיון שבמבט זה ובהסתכלות זאת היא גורמת שהתינוק יקבל תכונות כפי החיות שהיא ראתה. גם אם אמא ראתה סרט שהיה בו חוסר צניעות אותם תחושות ומחשבות מועברים לעובר ומי יודע מה יהיה עם הילד כאשר הוא יגדל.

כאן המקום לומר שצָפייה של ההורים בסרטים גורמת לא רק לפגיעה בנפשם אלא גם בנפש התינוקות שייוולדו אחר כך. ואפשר לומר שהמילה 'סרט' רומזת לשריטה. אחרי כל סרט נשארים עם שריטות, ולפעמים זו בכיה לדורות...

סיפור לשבת

סיפר מנהל סמינר – ערכנו לבנות הסמינר 'שבת מחנה'. כששבנו במוצאי שבת למגדל העמק, עמדו לרשות התלמידות אוטובוסים שאמורים היו לחזיר את הבנות לביתן. אלא, שאחת הבנות, גרה במושב מסוים בצפון, ונהגי האוטובוס הודיעו שאינם מוכנים להרחיק לכת עד לאותו מושב. אמרתי לרעייתי שבוודאי לא ניתן לתלמידה לשוב לביתה בשעה כה מאוחרת לבד, ולכן ניקח אותה עמנו ברכבנו הפרטי עד לביתה.

נסענו אפוא למושב ההוא, וכבר בכניסה למושב, הבחנתי באדם בעל חזות חילונית מוצהרת, שישב בספסל שבצד הכביש. לפתע מבקשת התלמידה לרדת, ולתדהמתנו, ניגשה לאותו חילוני, והלה קיבל אותה בחום ובלבביות... היא הבחינה בפליאתנו, והודיעה: "זה אבא שלי."... יצאתי מהרכב כדי לשבח את האבא על שזכה לכזו בת מופלאה.

עמדתי לשאול אותו, איך ובמה זכה לכזו בת, אך לפתע פונה אלי האיש בעצמו: אתה בטח תמה ומשתומם, כיצד זכיתי לכזו ילדה צדיקה, ובכן קודם כל ברצוני לספר לך שיש לי עוד שני בנים צדיקים, עוסקים בתורה יומם ולילה, וכעת אספר לך כיצד הכל התחיל. נולדתי באחד הקיבוצים, במשפחה חילונית לגמרי, ועד היום הזה נשארתי רחוק מיהדות, אך אני חש כבוד והערכה לגדולי תורה וצדיקים, לפרנסתי אני עוסק בחקלאות, ויש לי שדה רחבת ידיים כאן במושב.

באחד הימים, ישבתי לנוח בשדה, ופתאום הבחנתי במסוק שעומד לבצע נחיתה בתוך השדה שלי... הייתי אחוז בתדהמה, מה עושה כאן המסוק הזה, אך כשנחת ונפתחה הדלת, ברגע שהצלחתי לזהות את הדמות שיצאה מהמסוק, עמדתי להתעלף בו במקום!... היה זה מרן הרב עובדיה יוסף!

הוא יצא מהמסוק, לבוש בגלימת ההוד שלו, והחל להקיא. מיהרתי להביא מים וכסא לכבוד הרב, והוא הודה לי מקרב לב, והתנצל על שהוצרך לנחות דווקא כאן, "הותקפתי בסחרחורת עזה, לא עליכם, והרגשתי צרוך דחוף להקיא..."

כמובן שאמרתי לו שזכות גדולה היא לי, שהרב נוחת כאן בשדה שלי. לאחר שנרגע מעט, העזתי לשאול אותו: "במה זכיתי שהרב יגיע לכאן?" הרב השיב לי: "אני נוסע מעיר לעיר, כדי לדבר על ליבם של הורים יקרים, שבניהם לומדים בבתי ספר חילוניים, ואפילו לומר פסוק 'שמע ישראל' אינם יודעים.

כדי לדאוג לדור העתיד, אני הולך ומתחנן בפני אותם הורים , חוסו על נפש ילדיכם, העניקו להם חינוך יהודי תורני" הצעתי לרב להכנס לביתי, לטעום דבר מה ולנוח, אך הוא סירב, ואמר שעליו לנחות בעוד שלוש תחנות ברחבי הארץ, מחמת חרדתו לחינוך ילדי ישראל.

וכאן, הרב עובדיה לחץ בשתי ידיו את ידי בחום, ואמר לי בנימה של חיבה: "ידידי ואהובי, הינך רואה כיצד איני חש בטוב, וממשיך מתוך מסירות נפש לזעוק בפני ההורים אודות מצב ילדיהם..." דמעות רותחות זלגו מעיני הרב, ונטפו על ידי, והוא המשיך: "ראה נא בני היקר.

לא לחינם סיבב הקב"ה שאני ינחת דווקא אצלך, אנא ואנא רשום את בניך למוסדות תורניים. אני מבטיח לך שלא תצטער, אלא אדרבה, הדבר יוסיף לך ברכה ושמחה. נרגש ונפעם אני מביט ברב עובדיה שעומד ומתחנן אלי.

ליבי נשבה בקסמו וגם מעיני החל לנשור דמעות . הבטחתי לו: "כבוד הרב, אעשה כדבריך ." וכך אכן עשיתי. העברתי את שני בני ואת בתי למוסדות תורה. כיום אני מודה למרן הרב עובדיה, ששכנע אותי להכניס את ילדי –לבתי ספר תורניים, וברכת הצדיק התקיימה בי במלואה אמנם אני –מפטיר החקלאי כשעיניו מצועפות בדוק של דמעות עצמי עדיין לא זכיתי לשנות את דרכי אך מילדי הצדיקים אני רווה המון נחת !

(עין חמד)

ציידה לדרך

טיפ שבועי

yoyoDesign 0527691872